

РАЗИГРАНА ФОРМА

Изложба цртежа и акварела Драгољуба БОСИЋА у УЛУС-овом павиљону у Београду, 1985.

Данашње време носи у себи низ неспоразума, а периферне ствари пречесто излазе у први план. Из тога произилази и криза критеријума и критичког расуђивања, што је непогодно за продоре у нове средине. Тога је морао да буде свестан и ДРАГОЉУБ БОСИЋ пред своје прво представљање београдској публици у УЛУС-овом павиљону у Масариковој улици. Избор је, верујем, делом и диктиран жељом да се што боље и целовитије прикаже, односно да маркира свој сликарски пут, али да укаже и на тражења и дилеме које је на том путу сусретао. А све то је уочљиво на преко шездесет уља, цртежа и акварела приказаних на овој изложби.

Видљиво је да је Босић уметнички немирна природа. Није му био близак академизам, мада се и у том правцу огледао. Упорно је тражио оно што би његовом сензибилитету највише одговарало и што би његовој ризици дало прави потез. А то је, пре свега, разиграна форма, по мало експресионистички доживљена. Међутим, нема ни говора о томе да је Босић пао под утицај скорашњих ликовних бумова, као што је нови експресионизам, без обзира на све додирне тачке које би се могле изнаћи. Пре би се могло рећи да је његов далеки предак Руо, али би се, истовремено, таква веза могла пронаћи и са Матисом.

Можда је неки потез нервознији, можда се нека боја отргла контроли, али то је део Босићеве сликарске личности. Можда, ако би требало поставити дијагнозу Босићеве поетике, најприближније би било да се његово дело смести између апстрактно-асоцијативног и фигуративног приступа, са наглашеном експресивном нотом. Али, без обзира на то, Босића треба препустити да свој ликовни свет даље испитује у својој „уметничкој самоћи“.